

INTERNATIONALE BESTSELLER

CARMEN MOLA

HET
BEEST

THRILLER

1

Madrid, 23 juni 1834

In de hoosbui die de klei in een modderpoel heeft veranderd, speelt een uitgehongerde hond met een meisjeshoofd. De regen klettert meedogenloos op de hutten, de barakken en de armoedige daken die het met elke windvlaag lijken te begeven. Cerrillo del Rastro, niet ver van het Madrileense slachthuis, loopt altijd onder als het regent.

Om in deze arme, vergeten wijk te komen, moet je een steile helling af en langs stukken weggespoelde aarde die hier en daar heuse ravijnen zijn geworden. De regen slaat krachtig op de golfplaten, het stro en de takken waaruit de daken bestaan, dringt de huizen binnen, vormt plassen in het zand, stort zich langs de hellingen naar beneden. Geen wonder dat niemand op de hond let, op het speelse gegrom waarmee hij het hoofd dat hij stevig beet heeft door elkaar schudt, zijn tanden in een wang.

In het geraas van de regen klinkt het hysterische kraaien van een oude vrouw die bij een met modder bedekt lijk knielt op de bodem van een lage afgrond.

‘Het Beest... zal ons allemaal te grazen nemen. Het Beest zal ons allemaal uitmoorden...’

Donoso slaagt er niet in haar stil te krijgen. ‘Het Beest is hier,’ mompelt de oude vrouw onophoudelijk. Hij is langzaam de helling afgedaald en voor zijn voeten liggen lichaamsresten die lijken op slachtafval: een romp met een ontwrichte arm die er met draderige spieren en losgerukt vlees nog net aan vastzit. Het rechterbeen lijkt onbeschadigd. Waar het linkerbeen zou moeten zitten, bevindt zich een stomp met een gat waardoor het bekken in al zijn witheid zichtbaar is. De delen die ontbreken zijn op gewelddadige wijze afgerukt, niets is netjes afgesneden. Zelfs de hals niet, waar je in de vleesmassa gebroken nekwervels kunt zien. Alleen uit de beginnende borsten kun je opmaken dat het om een meisje van een jaar of twaalf gaat. De

regen heeft haar stoffelijke resten schoongespoeld, er is amper nog bloed te zien. Je zou kunnen denken dat het om een kapotte, in de steek gelaten pop met wat moddervlekken gaat.

‘Het Beest is hier.’

De oude vrouw herhaalt zichzelf als een spinnewiel dat onophoudelijk ronddraait. Donoso duwt haar weg bij het lijk.

‘Waarom gaat u niet naar uw hut, u maakt de mensen bang.’

Hij heeft hoofdpijn, het noodweer blijft de daken geselen en hij heeft het gevoel dat het vocht zijn hersens is binnengedrongen. Hij zou zich graag ergens anders bevinden. Niemand wil langer dan nodig in Cerrillo del Rastro zijn, alleen de allerarmsten, de grootste paupers, zij die geen enkele andere plek op de wereld hebben. Zij die met hun eigen handen de barakken van deze buurt hebben opgetrokken, met de trots en de wanhoop van mensen zonder een dak boven hun hoofd.

Deze avond is de avond van het feest van San Juan. De bewoners zijn afkomstig uit alle delen van Spanje en zouden, trouw aan de gebruiken van hun geboortedorp, net als in andere jaren gedanst hebben, brandstapels hebben aangestoken, door het vuur zijn gesprongen. In Madrid is dat niet de gewoonte. Hier wordt een paar dagen eerder het feest van de Heilige Antonius gevierd met een kermis en het ritueel van de spelden voor meisjes die op zoek zijn naar verkeer. Maar vandaag maakt de regen elk feest onmogelijk. De regen, en de gezondheidsmaatregelen die samscholingen verbieden. Dit vervloekte jaar 1834 lijkt alles mis te gaan: de cholera, de Carlistenoorlog, het feest van San Juan en het Beest, ook het Beest.

Donoso Gual zat bij de Koninklijke Garde, maar raakte bij een duel om de liefde een oog kwijt en kreeg ontslag. Nu is hij aangesteld als hulpagent bij de politie voor de duur van de cholera-epidemie om de poorten van de stad te bewaken en bij te springen waar nodig. Hij draagt het dienstuniform: een korte rode jas met kraag, een blauwe broek met rode strepen, witte, katoenen epauletten die in de regen op druipende, doorweekte stinkdieren lijken. Hij zou een karabijn, twee zadelpistolen en een kromzwaard bij zich moeten hebben, maar werd bij zijn ontslag verplicht zijn wapens af te geven en had ze niet teruggekregen toen ze hem als hulpkracht inschakelden. Mochten de buurtbewoners zich op hem storten, dan zou hij niet weten hoe

hij zich moest verdedigen. Het beste is ze kort te houden door ze te laten geloven dat hij de sterkste is, met meer macht en moed dan zij.

‘Het is nog maar een kind, wat voeren jullie eigenlijk uit? Ga achter dat Beest aan. Pak hem op voordat hij ons te grazen neemt.’

De oude vrouw in de stortregen blijft maar krijsen en al snel krijgt ze met haar verwensingen bijval van andere buurtbewoners, die op deze middag waarop het door het noodweer wel nacht lijkt bemodderd zijn en vuil, als hysterische kraaien.

Donoso vraagt zich af wanneer ze het lijk komen halen. Hij twijfelt er ernstig aan of een kar dit terrein wel op kan met alles wat er uit de lucht valt. Wie wel arriveert is Diego Ruiz, die door de krant wordt betaald voor zijn nieuwtjes en een sappig bericht als dit niet kan laten lopen. Hij was meteen in actie gekomen toen hij de boodschap van zijn vriend Donoso had gekregen, zijn kompaan bij nachtelijke braspartijen. Diego steekt de modderpoel door, waarin de slijkachtige plassen zich mengen met de stroom afvalwater van een nabijgelegen groepje hutten. Het is niet de eerste keer dat hij de wijk bezoekt. Een paar maanden eerder heeft hij een artikel over Cerrillo del Rastro geschreven waarin hij de autoriteiten verweet veel te weinig aandacht te hebben voor de meest behoeftigen, een van de weinige keren dat hij van de hoofdredacteur van de krant toestemming had gekregen een sociale kwestie aan te snijden. Mogelijk bestaat de wijk binnenkort niet meer omdat de gemeente de boel wil platgooien en de bewoners naar de andere kant van de Cerca wil sturen, de naar Felipe IV genoemde stadsmuur rondom Madrid. De armen krijgen de schuld van de cholera-epidemie die hier is aanbeland, na eerder door andere delen van Spanje en Europa te hebben geraasd. Door hún gebrekkige hygiëne wordt de stad weggevaagd, klinkt het in de Madrileense salons.

Diego kan Donoso vijftig meter verderop achter het regengordijn zien staan. Hij probeert sneller te lopen, maar het is geen plek om je te haasten: hij glijdt uit in de modder en slaat tegen de grond. Twee jongens van een jaar of zeven, acht schateren het uit en laten een mond zien waarin diverse tanden ontbreken. Maar weinig mensen hier hebben nog hun hele gebit.

‘Op zijn kont, hij is op zijn kont gevallen,’ steekt een van hen de draak met hem.

‘Achteruit allemaal!’

Druk gebarend stuurt Donoso de kinderen weg terwijl Diego ver-geefs zijn broek, zijn vest, zijn jaspanden afklopt. Zo eenvoudig laten de vlekken zich niet verwijderen.

‘Weer een lichaam?’ vraagt hij.

‘Met deze zijn het er al vier, tenminste dat zeggen ze.’

Diego heeft de lichamen die eerder zijn gevonden niet gezien. Ze werden begraven voordat een verslaggever er een blik op kon werpen. Desondanks schreef hij een bericht voor de krant over dat Beest dat zijn slachtoffers aan stukken scheurt. Het werd goed ontvangen en onderweg naar Cerrillo bedacht hij dat dit een uitgelezen kans was om in journalistieke kringen te schitteren. Hij zou uit de eerste hand kunnen vertellen wat het Beest aanricht, maar nu hij het in stukken gereten en met modder besmeurde lichaam zelf ziet, beseft hij dat hij nooit de juiste woorden zal vinden om deze verschrikking te beschrijven. Dat gaat zijn talent te boven.

‘Hier! Kom hier!’

Vanaf een vlak terras schreeuwt een meisje hun wanhopig toe.

‘Het hoofd! Zo meteen vreet de hond het hoofd op!’

Diego rent erheen. Tussen de poten van de broodmagere hond die als een vogelverschrikker druipt van de regen ligt het hoofd van het meisje. De uitgehongerde bastaard scheurt het vlees van de wang. Een van de jongens gooit een steen naar het dier en raakt hem in zijn zij. De hond jankt van de pijn, en onder de regen van stenen waarmee de kinderen hem bekogelen vlucht hij weg.

‘Het is Berta, de dochter van Genaro.’

Een magere oude man heeft haar naam genoemd: Berta. Diego voelt een steek bij het zien van dit hoofd dat met geopende ogen midden op het terras ligt, het spoor van de hondentanden op haar wang en haar krullende zwarte haar wijduit in de modder. Heel even moet hij denken aan de Mariabeelden in de kerk, hun verloren, extatische blik gericht op de hemel. De hemel die maar regen blijft uitspugen. Is het wel mogelijk je een voorstelling te maken van Berta’s lijden? De wijkbewoners zijn inmiddels verwickeld in een chaotisch gesprek waarin het leven van het meisje wordt geschetst: ze was twaalf en een jaar of drie, vier geleden was ze bij haar vader Genaro in deze barakken komen wonen. Al meer dan een maand hadden ze niets van haar gehoord. Maar haar huid was nog intact: als ze langer dan

een dag dood was geweest, zouden de dieren zich aan haar tegoed hebben gedaan, zoals de hond dat probeerde. Dan zouden ze alleen maar een paar botten hebben aangetroffen.

‘Het is het Beest, het Beest heeft haar te pakken gehad.’

De klaagzang wordt eindeloos herhaald door de buurtbewoners. Maar Diego wil niets weten van het verhaal over het Beest. Rondom deze naam is een kluwen aan onzinnige beschrijvingen van zogenaamde getuigen ontstaan. Sommige hadden het over een beer, andere over een hagedis van onmogelijke afmetingen en er zijn mensen die denken dat het om een soort wild zwijn gaat. Wat is dat voor ondier dat alleen voor zijn plezier doodt? Voor zover hij weet, zijn al zijn slachtoffers gewelddadig uiteengereten, maar bij geen van hen waren er aanwijzingen dat ze als voedsel hebben gediend voor dit fabeldier dat in de krottenbuurten rondom Madrid leeft. Achter de naam van het Beest gaat een kleverig gevoel schuil, even vormeloos en verontrustend als die krankzinnige beschrijvingen: angst.

Een andere bewoner roept: hij heeft het ontbrekende been gevonden. Van het lichaam gaan ze naar het hoofd en van het hoofd naar het been... Ergens moet een arm liggen, misschien duikt die nog op. De jongens met hun gebit vol gaten draven van de ene naar de andere uithoek op zoek naar de arm, alsof het een spel is.

De wielen van een door een muilezel getrokken kar zakken weg in de modder en de voerman schreeuwt naar Donoso dat ze het lichaam naar hem toe moeten brengen. Hij kan niet dichterbij komen. Drie klaagvrouwen hebben zich huilend bij de barakken verzameld. Een moeder probeert haar kinderen terug te roepen naar haar hut, maar de aantrekkingskracht van een in stukken gescheurd lijk is veel groter dan de angst voor welke straf dan ook en de kinderen peinzen er niet over de vrouw te gehoorzamen. De zoektocht naar de schat gaat door: waar is de ontbrekende arm? De eerste die hem ontdekt, kan de anderen aftroeven.

Diego ziet en hoort het aan alsof hij zich in een absurde nachtmerrie bevindt: de onheilspellende voorgevoelens van de oude vrouwen, het gebrek aan medeleven bij de kinderen. De onverschilligheid van sommige mannen die zonder ernaar te kijken rondom het lichaam staan en opgaan in hun bezigheden. Maar is hij soms een haar beter? Het enige waaraan hij onderweg naar Cerrillo had gedacht was het

geld dat dit nieuwtje hem zou kunnen opleveren. Hij had zelfs al gefantaseerd over een kop op de voorpagina van *El Eco del Comercio*: ‘Het Beest slaat opnieuw toe’, terwijl in Madrid iedereen zich zou afvragen wie toch De Oneerbiedige Kater was, het pseudoniem waarmee hij zijn artikelen ondertekende. Het is alsof hij in de spiegel kijkt en de uitgehongerde hond ziet, een lijkenpikker.

Alsof het niet langer nodig is de gebeurtenissen dramatiek te verlenen, stopt het met regenen. De lucht klaart op zodat de verschrikkingen, de lichaamsdelen van het meisje, zichtbaar worden.

Met behulp van de voerman draagt Donoso Berta’s romp naar de kar en laat haar erin vallen.

2

Lucía heeft het idee dat er nergens op de wereld zoveel priesters, nonnen en monniken te vinden zijn als in de Carrera de San Jerónimo. Vanaf de Puerta del Sol tot aan de Paseo de Recoletos rijgen het Victoriaklooster, de Buen Sucesokerk, het cisterciënzer nonnenklooster, de Italiaanse kerk en het Heilige Geestklooster zich aaneen. Ook zijn er gebouwen met woningen, vrijwel allemaal eigendom van de kerk, en ze zeggen dat in de meeste priesters huizen. De weelde van de heiligdommen verhult geenszins het stadsvuil: de afvoer is slecht en op straat vormen zich riviertjes vol afval dat de bewoners hebben gedumpte. Het zomerse noodweer heeft de Madrilenen binnengehouden en een poosje ontbrak op straat het vertrouwde komen en gaan van soutanes.

Lucía heeft onder de luifel van een winkel waar wijn wordt geboteld beschutting gezocht tegen de regen. Een straal water zo breed als een paardenstaart loopt boven haar hoofd naar beneden en ze stelt zich voor dat ze achter een kristalheldere waterval schuilt in een grot, het perfecte toevluchtsoord voor een meisje van veertien dat graag het gevaar opzoekt en in harmonie leeft met de natuur.

Haar rode haar druipt alsof ze zojuist een bad heeft genomen, voor haar voeten ontstaat een plasje. Elk ogenblik kan een hongerig kind naar haar toe komen om haar te smeken zijn met cholera besmette ouders te genezen. Ze kent alle medicijnen, de toverdranken die je kunt brouwen van het sap van de bomen in deze stadswildernis en van het gif van spinnen.

Lucía dwaalt door haar fantasie als door een labyrint, maar de beelden die ze voor zich ziet, bezwijken ten slotte altijd onder de werkelijkheid. In dit geval de eigenaar van de wijnwinkel die zijn wellustige ogen op haar laat vallen. Ze heeft het gevoel dat zijn groezelige blik haar borsten streelt. Door de regen plakt haar jurk van ruw katoen aan haar lijf met zijn kinderlijke vormen, die de wijnhandelaar erg verleidelijk vindt. Maar Lucía verstoopt zich niet: ze

werpt een minachtende blik op de winkelier en haar donkere ogen, omlijst door haar vurige rode krullen, dagen hem uit: 'Durf het eens. Kom maar op.' Tijdens haar omzwingen door de stad heeft ze geleerd dat angst het laatste is wat je mag tonen. De Madrilenen ruiken het en storten zich vervolgens als hyena's op hun prooi.

De wijnverkoper is de eerste die zijn ogen neerslaat en opgelucht haalt Lucía adem: het is echt een gave dat je je paniek kunt verbergen. Want jong is als ze is, kookt Lucía vanbinnen van de spanning. Niet alleen door het besef van wat die kerel haar had kunnen aandoen, maar ook omdat ze inziet dat ze hier weg moet, wat ze eigenlijk niet wil. Ze staat immers niet toevallig onder de luifel van de wijnwinkel. Vanaf die plek heeft ze een gunstig uitzicht op de eerste verdieping van het huis aan de overkant. Tijdens het noodweer stond de balkondeur open en heeft het ingeregend. Zo is het al een aantal dagen en niemand die de deur sluit. Een detail dat anderen misschien is ontgaan. Maar niet Lucía.

Bijna een week eerder zag ze op straat de bewoner van deze etage, een oudere man die de vijftig al gepasseerd moest zijn. Vooral zijn aarzelende manier lopen en zijn lichtblauwe huidskleur vielen haar op. Uit zijn vrijgevigheid, de aalmoezen die hij de armen gaf, trok ze de conclusie dat hij een geestelijke in burgerkleren was. Een van de talrijke die aan de Carrera de San Jerónimo wonen. Hij was samen met een jongeman op wiens arm hij steunde, hoewel hij er nauwelijks beter uitzag: de uitstekende botten van zijn gezicht gaven hem iets sombers, hij leek op een wandelend lijk. Ze volgde het tweetal naar het gebouw dat ze nu in de gaten hield, in de overtuiging dat beiden besmet waren met cholera. De balkondeur die tijdens het noodweer wijd openstaat vertelt haar nog iets: achter de natte, vuile, in de wind wapperende gordijnen liggen hun levenloze lichamen. Binnen wachten haar ongetwijfeld allerlei waardevolle spullen waar de geestelijke en de jongeman niets meer aan zullen hebben. De priesters leven in weelde en nu ze dood zijn heeft niemand hun rijkdommen méér nodig dan zij: ze kan ze verkopen en eten en medicijnen aanschaffen voor haar moeder, want ook Cándida is in de netten van de cholera verstrikt geraakt en teert weg, terwijl haar kleine zusje Clara machteloos toekijkt, met haar elf jaar niet in staat te begrijpen dat haar moeder aan het vervagen is als een zonsondergang, dat er niets is wat

ze kunnen doen om haar nog een tijdje bij zich te houden.

Lucía ziet de lijkkoets voorbijkomen, een kist op vier wielen, getrokken door twee paarden en gemend door mannen in uniform. Er moet een belangrijk iemand zijn gestorven, denkt ze, anders zouden ze hem op een draagbaar vervoeren. De doodsklokken worden niet meer geluid, want volgens de regering worden de mensen alleen maar verdrietig door dat aanhoudende gebeier. Stilte is nu de norm, niet langer maken de klokken melding van elk nieuw slachtoffer. Er zijn al heel veel doden gevallen door deze cholera-epidemie, die de stad sinds een maand teistert. De eerste maatregel, gezonde mensen opsluiten, is vervangen door het isoleren van de zieken.

Als ze ziet dat de deur van het gebouw wordt geopend rent Lucía de straat over en profiteert van het vertrek van een oude vrouw om stiekem naar binnen te glippen. Terwijl ze de trap naar de eerste verdieping op loopt, klopt haar hart zo hevig dat ze bang is dat iedereen naar de overloop komt om te kijken wat er loos is, maar geen enkele bewoner laat zich zien. De deur is geen probleem, in een paar tellen heeft ze hem met een tangetje van fijn ijzer geopend: de spelletjes uit Peñuelas, de wijk waar ze is opgegroeid en waar ze onderling wedstrijdjes deden om te zien wie het snelst een roestig slot open kreeg, kunnen haar tegenwoordig een volle buik opleveren.

Wat ze ziet als ze naar binnen gaat is teleurstellend: het is een bescheiden woning. Hoewel het vanbuiten een rijk huis lijkt, zal ze hier misschien toch niet vinden wat ze hoopte. Overal liggen stapels boeken. Op een console staat een glazen kist met een paar kleine planten. Voordat ze de gang in loopt, blijft ze een paar tellen staan om haar oren te spitsen, ook al lijkt het niet of er iemand is. De vloer van de woonkamer is nat van de regen, maar ze doet de balkondeur niet dicht. Ze wil niet het risico lopen dat beneden iemand staat te kijken en let er bij al haar bewegingen goed op dat ze vanaf de straat voor niemand zichtbaar is. Ze moet zich haasten, om acht uur sluiten ze de Puerta de Toledo, waar ze doorheen moet om terug naar huis te gaan.

Er bevindt zich nauwelijks iets van waarde: een kandelaar, wat bestek dat misschien van zilver is, een paar munten... Ze doet alles in een stoffen zak die ze in de keuken vindt. Het valt haar op dat onder de vochtige lucht die door de regen is achtergebleven in het huis,

een andere lucht verborgen gaat, zurig en penetrant: de geur van de dood.

Ze doet de deur van de eerste kamer open en ziet meteen een gedaante op het bed: het lijk van de jongeman, aangekleed en verstijfd op de lakens. Naar verluidt kunnen doden de ziekte overbrengen, maar dat kan haar niet schelen. Ze doorzoekt de zakken van de overledene en redt een paar munten. Hij draagt geen horloge of sieraden, alleen een crucifix dat niets waard lijkt en dat ze bij hem laat voor het geval het een vrijgeleide naar de hemel mocht blijken, de betaling voor Charon. In het vertrek bevindt zich ook niets aantrekkelijks waarmee ze de zak kan vullen, alleen boeken en nog meer boeken die Lucía niet interesseren, ze kent amper de letters van het alfabet.

In de volgende kamer ligt de geestelijke. Hij bevindt zich niet op bed, zoals de andere man, maar languit op de grond, in een groteske houding en met de blauwachtige tint van een choleradode. Ze inspecteert eerst de kleren van het lijk en treft niets aan. Dan ziet ze een jas op een hanger: een bruine wollen redingote. Hoewel hij haar veel te groot is, trekt ze hem aan, hij kan haar moeder van pas komen. Haar handen verdwijnen in de mouwen en de jaspenden slopen over de vloer terwijl ze het vertrek verder uitkamt, op zoek naar iets wat echt van waarde is. Ten slotte vindt ze het in een kistje van bewerkt hout: een gouden ring met een zegel waarop iets is getekend wat lijkt op twee gekruiste mokers.

Een deur slaat dicht en meteen daarna klinkt een mannenstem.
'Pater Ignacio!'

Er is iemand binnengekomen en Lucía beseft dat ze in de val zit: het is onmogelijk ongezien weg te komen. Net voordat de indringer de kamer binnenkomt, laat ze zich onder het bed glijden. Ze slaat haar armen om de stoffen zak met haar karige buit: de munten, de ring, het zilver en wat klein spul. Vanuit haar positie kan ze het spookachtig verstijfde lichaam van de geestelijke zien. Dan draait het lijk opeens haar kant op, zoals iemand die op bed ligt zich omkeert om prettiger te liggen. Door de rigor mortis tekent zich op het gezicht de glimlach van een verdrietige clown af. Lucía onderdrukt een kreet als ze begrijpt dat de man die is binnengekomen de dode inspecteert, kennelijk omdat hij iets zoekt en het lijk moest omdraaien om de zakken te controleren.

Ze houdt haar adem in en schuift zo ver mogelijk overal bij vandaan, totdat haar hand stoot tegen iets wat ze herkent als de steel van een bezem. Heeft ze hem naar zich toe geschoven toen ze hem aanraakte? Ze hoort zwaar ademhalen en gehijg waarbij vergeleken haar eigen ademhaling niet meer is dan het geblaas van een bang diertje. Haar rechtervoet wordt betast en Lucía wacht gespannen af of het alleen suggestie is of dat de voet van de overledene door een van de bewegingen van het lichaam erlangs heeft gestreken. Maar dat is het niet: een hand sluit zich om haar enkel en trekt er krachtig aan. De indringer heeft haar ontdekt.

Lucía grijpt de steel van de bezem en slaat hard naar beneden, op zoek naar de hand, naar het gezicht dat onder het bed zichtbaar wordt. Een kreet van pijn geeft aan dat ze er, hoewel ze zich blindelings moest verweren, in is geslaagd haar belager te bezeren. Ze heeft slechts een paar tellen de tijd, dat beseft ze heel goed, en ze schuift zo snel als ze kan aan de andere kant onder het bed vandaan, gewapend met de bezem.

Als ze overeind komt, doemt voor haar een reusachtige man op: hij is meer dan twee meter lang en zijn halve gezicht is rauw vlees, verbrand, eerder roze dan rood. Hij heeft pijn aan zijn mond, waar ze hem met de bezem moet hebben geraakt, en kijkt haar woedend aan. Lucía aarzelt geen seconde. Met het uiteinde van de steel mept ze de reus in zijn buik en terwijl hij dubbelklapt van de pijn, rent ze naar de deur, de stoffen zak stevig tegen zich aan gedrukt, de panden van de jas over de vloer achter zich aan als de sleep van een bruid die op de vlucht is geslagen. Zonder om te kijken holt ze de twee trappen af en bereikt de straat. Ze weet dat de man haar achterna komt, zijn kreten galmen door de leegte van het trappenhuis en even later klinken ze ook op straat.

‘Grijp haar! Houd de dief.’

Een paar nieuwsgierigen kijken op, maar niemand lijkt bereid haar belager te helpen. Lucía holt zo hard mogelijk door.

‘Hierheen...’

Een jongen die iets jonger is dan zij, een jaar of dertien, roept naar haar vanuit de ingang van een kolenwinkel. Het kan een valstrik zijn waar ze niet meer uitkomt, maar er zit weinig anders op dan hem te vertrouwen. Ze rent tussen de bergen kolen door en komt in een

achtertuintje terecht. En vandaar, na een sprong over een hek, in wat heel goed de binnentuin van een klooster zou kunnen zijn. Opeens bevindt ze zich op een rustige plek, mooi, schoon en stil, met grindpaden en in het midden een stenen fontein. Het water verfrist de lucht en na de regen ruikt het naar natte aarde.

‘We kunnen beter een poosje wachten hier voordat we weer weggaan. In elk geval totdat de straat vrij is. Het kost je niks “ontzettend bedankt, Eloy” te zeggen.’

Lucía neemt haar onverwachte bondgenoot op. Een jongen met dun haar, een versleten broek en een bijzonder levendige blik.

‘Ik sta zo voor een dichte Puerta de Toledo.’

‘Je kunt in Madrid blijven slapen, binnen de stadsmuren. Ik ken plaatsen genoeg, tot lege paleizen aan toe.’

‘Dat kan niet, ik moet terug naar mijn moeder...’

Hij lacht spottend.

‘Je berooft de doden, maar je moeder wil je niet boos maken, kolibrie.’

Eloy woelt schelms door haar rode haar. Ze moet zich inhouden hem geen klap in zijn gezicht te geven. Hem toe te roepen dat haar moeder op sterven ligt, dat ze de nacht misschien niet overleeft wanneer zij niet met geld thuiskomt om eten voor haar te kopen. Liever bijt ze op haar lip en mompelt:

‘Ik heet Lucía, ik heb geen idee wat dat is, “kolibrie”. En om hulp heb ik je niet gevraagd, dus ik hoef je ook niet te bedanken...’

‘Ik zal ze afleiden, kolibrie,’ gaat Eloy verder alsof hij haar niet gehoord heeft. Hij haalt een pet uit zijn zak en zet hem op haar hoofd. ‘Trek die jas uit, straks struikel je erover en krijgen ze je te pakken. Hier...’ Hij geeft haar een kettinghorloge. ‘Ik wil hem niet kwijtrafen. Ik hem net gestolen van een student en heb er twee uur voor moeten rondhangen bij de Puerta del Sol. Geef hem morgen maar terug, om twaalf uur, op de Plazuela de la Leña. Ik zal zorgen dat ze achter mij aan komen, neem jij de andere kant.’

Voordat ze iets kan zeggen, trekt Eloy zich omhoog aan het kloosterhek, springt de straat op en begint in de richting van de wijnwinkel te rennen waar Lucía eerder geschild heeft. In de deuropening gooit hij een stapel flessen om en trekt zo de aandacht van de reus die bij twee gardisten staat.

‘Daar!’

Lucía stopt de jas in de stoffen zak en ze ruikt de wegstromende wijn terwijl ze tegen de muur omhoogklimt. Ze ziet hoe Eloy behendig ontkomt. Hij heeft voor zoveel verwarring gezorgd dat zij de straat op kan springen en wegluchten door dezelfde Carrera de San Jerónimo, maar dan in tegenovergestelde richting. In één hand houdt ze stevig de zak vast met wat ze gestolen heeft in het huis van de choleradoden, en in haar andere het horloge dat ze van Eloy gekregen heeft. Morgenmiddag om twaalf uur zal ze op de Plazuela de la Leña zijn om het hem terug te geven.